

forslaget eller den Tanke, der ligger til Grund for Endringsforslaget, at det foreliggende Lovforslag i ethvert Fald ikke forandrer hverken noget fra eller til i saa Henseende og ikke fastslaar noget Nyt. Dette er imidlertid en Paastand, om hvis Rigtighed Forslagsstillerne ikke have kunnet overbevise sig. Thi naar Lovforslagets § 3 gaar ud paa, at Stævningen kan forkyndes, saavel for den Indstævnte selv som for andre til hans Husstand hørende Personer, som findes til Stede, med de korte Varsler, som Lovforslaget foreskriver, saa indeholdes der jo her i det 1ste Stykke af § 3 bestemte og positive Regler — i det Mindste efter Forslagsstillerens Mening — om, hvorledes der skal gaas frem, for at en Stævning kan siges at være lovlig forkyndt, og jeg ser ikke bedre, end at efter Ordlyden i § 3 kan Enhver, som lader en Stævning forkynde, sige, at efter disse Ord i § 3 er den lovlig forkyndt, thi den er forkyndt med det foreskrevne Varsel, i alt Fald — jeg tager nu det Tilfælde, som her er nævnt, og som Endringsforslaget har for Dø. — naar den er forkyndt for en til hans Husstand hørende Person, som er truffet til Stede, og til hvem en Afkrift af Stævningen er overleveret; der er altsaa stiftet Alt, hvad der skulde, for at Stævningen skal være lovlig forkyndt, og deraf maa der følge, at det maa være ganske ligegyldigt, hvad den tredie Mand, som Stævningen bliver forkyndt for, siger til Stævningsemændene, thi der staar ikke i Lovforslagets § 3 det Allermindste om, at det, som denne tredie Person, hvem Stævningen bliver forkyndt for, siger til Stævningsemændene, selv om det gaar ud paa, at det er umuligt, at den Paagjældende kan faae Noget at vide om Stævningen, har nogen som helst Betydning med Hensyn til Forkyndelsens Lovlighed, naar denne er stiftet paa den Maade og efter de Regler, som gives i § 3, 1ste Stykke. Den Betænelighed, som Forslagsstillerne have havt i den Retning, jeg her har omtalt, maa endnu mere voge, naar man ser hen til Udtrykkene i § 3, 2det Stykke, og navnlig Begyndelsen af samme. Det lyder jo saaledes: Opholder Indstævnte sig udenfor Riget, og kan Stævning ikke forkyndes for ham her i Riget efter de i foregaaende Stykke givne Regler, skal Stævningen forkyndes paa hans Opholdssted i Udlandet paa den der foreskrevne Maade. Det staar udtrykkelig i disse Ord — jeg tror ikke, de kunne læses anderledes — at selv om den Paagjældende, som indstævnes, ikke opholder sig her i Riget, men udenfor Riget, kan Stævningen ganske lovlig forkyndes for ham ved en Trediemand efter de Regler,

som gives i § 3, og den anses da for at være i alle Maader lovlig forkyndt, uanset at han er udenfor Riget og maaste meget langt borte. Det er kun, naar man hverken kan træffe ham selv eller Nogen af hans Husstand eller de andre Personer, som der er Tale om i Begyndelsen af § 3, til at forkynde Stævningen for og til at overlevere Kopien til, at man efter § 3, 2det Stykke, skal gaa til at forkynde Stævningen for den Indstævnte paa hans Opholdssted udenfor Riget efter de der gjældende Regler. Jeg ser ikke bedre, end at, naar man altsaa sammenholder saavel de positive Regler i § 3, 1ste Stykke, som den yderligere Forklaring, der gives af dem, i § 3, 2det Stykke, for det Tilfælde, at den Paagjældende opholder sig paa et Sted udenfor Riget, saa kan man ved en Forklaring af de Bestemmelser i Lovforslaget, som jeg her omtaler, ikke komme til andet Resultat, end at, naar en Person opholder sig i Udlandet — det kan gjerne være i Ostindien, eller hvor det skal være — kan man ikke destomindre i Reglen med 8 Dages Varsel, eller i alt Fald med det Varsel, som Lovforslaget nu foreskriver, forkynde en Stævning lovlig for ham ved en tredie Person, selv om denne tredie Person meddeler til Stævningsemændene at det er umuligt, og at det slet ikke kan lade sig gjøre, at den Indstævnte kan faae nogen som helst Underretning om Stævningen. Jeg ser derfor ikke, at det er muligt at berolige sig ved den Mening, at Lovforslaget ikke gjør nogen Forandring med Hensyn til Forkyndelsen for Trediemand, forsaavidt Trediemand erklærer ikke at kunne bringe Stævningen til den Paagjældendes Kundskab, man maa vertimod sige, at Lovforslaget med Bestemthed gaar ud fra, at det er ligegyldigt, om Trediemand kan bringe Stævningen til den Paagjældendes Kundskab, naar kun Forkyndelsen sker i Overensstemmelse med og nøie Sagttagelse af de i Lovforslaget, navnlig § 3, 1ste Stykke, indeholdte Regler, naturligvis forsaavidt — det er jo kun det, her er Tale om — Stævningens Forkyndelse ikke sker for Indstævnte selv, men sker for en Trediemand paa hans Vegne.

Efter at jeg saaledes har gennemgaaet, hvad der er Endringsforslagets Hensigt, tror jeg ikke, at jeg behøver at komme meget ind paa Endringsforslagets Ordlyd. Den udtrykker — i alt Fald efter Forslagsstillerens Mening — bedre end det tilbagetagne Endringsforslag ved anden Behandling det, som er Forslagsstillerens Tanke, og det, som de tro, er nødvendigt at faae frem, naar man ikke skal afstedkomme store Ulemper, der kunne stride saavel mod Retfærdigheden, som ogsaa